

[Justitsministeren.]

tænkning, der ligger til grund for lovforslaget, er dette da også udarbejdet på grundlag af en international konvention — den såkaldte Pariserkonvention af 29. juli 1960, der er udarbejdet inden for OEEC. Der er begrundet håb om, at denne konvention vil vinde almindelig tilslutning, og med lovforslagets gennemførelse i den foreslåede skikkelse vil der være skabt grundlag for, at Danmark kan ratificere konventionen.

Om lovforslagets indhold skal jeg kun gøre nogle få bemærkninger. Det fastslås i kapitel 2, at nukleare anlæg kun må bygges og drives med statsministerens godkendelse, og at der i forbindelse med godkendelsen kan stilles en række vilkår, navnlig af hensyn til sikkerheden. De nukleare anlæg foreslås ud over det almindelige tilsyn, der udøves navnlig i medfør af arbejderbeskyttelseslovgivningen, undergivet et særligt tilsyn af atomenergikommissionen og sundhedsstyrelsen, og der er i undtagelsestilfælde åbnet adgang til at tilbagekalde en meddelt godkendelse. Jeg tror, man fra alle sider vil kunne erkende, at disse regler er rimelige og nødvendige.

Som bekendt kan et nukleart anlæg, når uheldet er ude, medføre skade af meget betydeligt omfang. Risikoen for skader er dog efter sagkyndiges opfattelse yderst ringe, men netop den omstændighed, at der kan blive tale om meget alvorlige skader, gør det nødvendigt, at de erstatningsretlige problemer i denne forbindelse overvejes nøje. I konventionen og dermed i lovforslaget er det foreslået, at indehaveren af det nukleare anlæg som almindelig regel skal være erstatningspligtig, selv om der ikke foreligger holdepunkter for, at der er udvist fejl eller forsømmelse fra indehaveren eller f. eks. hans personale. Det må vel næsten betegnes som en selvfølge, at man vælger denne løsning på et område som dette. Jeg skal ikke i denne forbindelse gå nærmere ind på de betragtninger, der kan anføres for og imod objektivt erstatningsansvar, men skal blot pege på, at anvendelse af vor almindelige erstatningsregel på dette område i givet fald ville kunne indebære store bevismæssige vanskeligheder.

Ligeledes i tilknytning til konventionen er der i lovforslaget optaget bestemmelser

om en maksimumsgrænse for ansvaret, om forsikringspligt og om pligt for staten til i visse tilfælde at udrede erstatning til skadelidende. Jeg skal herom henvise til den udførlige redegørelse i udvalgets betænkning.

Lovforslagets hovedprincipper er således ganske klare. Jeg må imidlertid erkende, at lovforslaget som helhed ikke virker særlig let tilgængeligt, idet det indeholder regler, som er endog særdeles komplicerede. Jeg skal være den første til at beklage dette, fordi det er min bestemte opfattelse, at kravet om klarhed og enkelhed i lovgivningen er noget meget væsentligt. Som jeg allerede har bemærket, er lovforslaget imidlertid knyttet nært til Pariserkonventionen, og det er jo således i det internationale samarbejde, at man for at skabe bred tilslutning ofte må tage hensyn til så mange synspunkter, at billedet bliver noget broget. Jeg må imidlertid have lov at fremhæve, at de nordiske udvalg efter min opfattelse har gjort et dygtigt arbejde for at gøre reglerne tilgængelige også for dem, der ikke er specialister på området.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring i lov om Danmarks erhvervsfond.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 2721).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Hans Rasmussen: Jeg har ingen bemærkninger til selve lovforslaget, men da udvalget endnu ikke har færdiggjort sit arbejde, vil jeg på udvalgets vegne udbede mig folketingets tilslutning til, at udvalget i henhold til forretningsordenens § 7, stk. 4, vedbliver at bestå indtil samlingens slutning, så vi kan afslutte vort arbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget
vedtoges enstemmigt med 122 stemmer.